

Biblioteka
Prozna putovanja

Naslov originala
Ashley Poston
The Princess and the Fangirl

Copyright

© 2019 by Ashley Poston

© Quirk Books, cover illustration by Dan Sipple, designed
by Timothy O'Donnell

All rights reserved. First published in English by Quirk Books, Philadelphia,
Pennsylvania.

© 2023, za srpski jezik Odiseja

Ešli Poston

PRINCEZA
|
OBOŽAVATELJKA

Prevela sa engleskog
Sandra Bakić Topalović

ODISEJA
Beograd, 2023.

*Za vas, dragi čitaoci:
Kao što mi je neko jednom rekao,
Bićete veličanstveni*

AMARINA SUDBINA

Piše: Ela Vitimer

(Odlomak sa bloga *Ratnik-odmetnik*)

Zvezdana polja su, nakon meseca obaranja rekorda u bioskopima, osvojila srca i glave armija fanova širom sveta, i vinula mlade glavne glumce, Darijena Frimana i Džesiku Stoun, među superzvezde. Ubrzo nakon objavljivanja da je film već treću nedelju zaredom prvi na top-listi, iz studija su otkrili da planiraju nastavak, na iznenađenje svih koji ne uživaju u novcu.

I, počele su da kruže glasine: Ko bi mogao biti negativac u nastavku? Koja srećnica će osvojiti srce princa Federacije Karminдора? Džesika Stoun se nije oglašavala o bilo kakvoj obavezi da ponovi ulogu princeze Amare, a mi koji smo odgledali *Zvezdana polja* znamo da je to skoro nemoguće.

Glumačka postava će se ponovo okupiti prvi put nakon uspeha *Zvezdanih polja*, na dvadeset petom godišnjem Ekselsi-Konu, gde će učestvovati na panelima, davati intervjuje i sresti se sa obožavaocima. Režiser Amon Vilkins otkriće naslov nastavka (a možda čak i negativca!) tokom trajanja SF konvencije.

Ali šta nastavak *Zvezdanih polja* i priče koja počinje tamo gde se zaustavila serija znači za zaostavštinu princeze Amare?

I kakva će *Zvezdana polja* biti bez naše princeze?

PRVI DAN
ČETVRTAK

„Zar se tako dočekuje nova vladarka?
Pištoljem i drskom doskočicom?”

Princeza Amara, Epizoda 13, *Kraljica ničega*

i iznova, i iznova... Obično mogu da izdržim satima, ali ovi štreberski su potpuno drugačija priča. Koliko mi samo nedostaju pitanja o dijete Darijena Frimana ili mojim šljokičastim cipelama) koja se održavala u maloj hotelskoj sobi, slučajno mi je izletelo:

„Svakako se nadam da se Amara neće vratiti.“

Što je – *znam...*

... loš odgovor.

Devojka koja me je intervjuisala bila je željna krvi već tri-deset minuta, bockala je i bockala po našim neprobojnim odgovorima sve dok nešto nije *moralo* da popusti. Od bleštave svetlosti zbolela me je glava.

Prema tome, naravno, ja sam se prva okliznula.

Nisam obraćala pažnju. Dare je – Darijen Friman, moj kolega – satima zabavljao novinare. On je živeo za *Zvezdana polja* – bio je verni obožavalac i pre nego što je postao princ Karmindor što donosi odličan publicitet. Svet to obožava. Neodoljivo je.

Princeza Amara je neosporno manje neodoljiva, jedna mrtva princeza Amara, koju glumi devojka koja nikad nije gledala seriju.

Ja nisam dobar materijal za medije.

Ili makar nisam mislila da jesam.

Devojčine oči su se izbečile iza naočara crvenih poput ušećerene jabuke. Bila je sitna i plava, elegantna u nekom ‘pinap šezdesetih sreće *Osvetu štrebera*’ fazonu. „Ali hiljade fanova bi dalo sve da te ponovo vide! Tvoj lik, takođe. Da li si čula za inicijativu #SpasiteAmaru?“

Odmahnula sam glavom.

Dare je brže-bolje iskoristio šansu da me informiše. „Oh, to je hešteg na Tviteru čiji je cilj da okupi fanove i spase princezu od njene sudbine.“

Devojka je svom snagom klimala glavom. „Osoba koja ga je pokrenula tvrdi da Amara zaslužuje bolje, posebno u ovoj novoj verziji. Zaslužuje da živi, a ne da bude ubijena zarad razvoja karaktera princa Karmindora.“

„Oh.“

To je sve što sam mogla da kažem.

Snažno sam stezala telefon u svom krilu. Ponovo je zavibrirao. Još jedan komentar na Instagramu. Ili Tviteru. Volela bih da nije ništa od toga.

Devojka je nastavila. „Natalija Ford, glumica koja je igrala Amaru u originalu, koju ste nasledili, već je podržala pokret što je usrećilo brojne stare fanove. Takođe je nedavno kritikovala tvoju interpretaciju Amare, rekavši da nisi dobro predstavila duh junakinje. Da li ti to smeta?“

To što te ljudi ne vole? Što te fanovi ne vole? Nije to rekla, ali to sam joj pročitala u očima. Iznenadilo me je, zaista, što je bilo potrebno ovoliko vremena da neko načne tu temu.

Ja sam devojka Holivuda, htela sam da joj kažem. *Ili sam predebela ili premršava, ili previše lepa ili nedovoljno lepa. Ništa mi ne smeta.*

Ali to bi bila laž, o čemu je svedočilo moje grčevito stezanje telefona.

„Erin, beše?“ rekla sam, a nije trebalo da zagrizem mamac. Ali bila sam previše umorna da se zaustavim, i nisam obraćala pažnju na Daretove signale da treba da umuknem. Ako znate išta o mom preterano entuzijastičnom kolegi, onda znate da nikad nije suptilan. Jednostavno me nije bilo briga. „Reci mi, Erin, šta je Natalija Ford uradila otkako je glumila

Amaru, pre, koliko, dvadeset godina? Još neki specijal *Zvezdanih polja*? Gospođa Ford *nema* karijeru. Ja imam, ma šta govorili. To je jedino važno...“

„Izgleda da sam poranila“, prekinuo me je mirni glas. „To se često dešava ljudima bez karijere.“

Krv mi se sledila u žilama.

Na vratima je stajala žena prodornih smeđih očiju i prorede kose podignute u punđu. Lice joj je bilo srololiko, obrve tamne i debele, usne napućene. Iako je bila niskog rasta, čim je stala na dovratak privukla je pažnju cele sale. Zamenila je svoje jednobojno odelo haljinom načinjenom od galaksija i sjaja zvezda, ali je i dalje bila princeza univerzuma. U rukama je držala mačku bez krzna koja je skenirala sobu skupljenim smaragdanim očima, izgledajući skoro jednako strogo kao njena vlasnica.

Tako da – da – moja druga greška bilo je to što sam uvredila Nataliju Ford.

A treća?

Pa.

Nakon te katastrofe od intervjua bila mi je potrebna pauza. Dare me je upozorio da moramo da budemo na panelu za deset minuta. Imala sam osećaj kao da je svaki svakcijati dan koji sam provela na ovoj glasnoj, pretrpanoj konvenciji bio isplaniran do poslednje sekunde, tako da iscedi i poslednju kap Džesike Stoun iz mog nastupa. Bio mi je potreban mir. Morala sam da dišem.

Zato sam se izvinila i otišla do toaleta da se saberem, i to je bila moja treća greška. Da nisam otišla do toaleta, da se nisam izgubila Daretu iz vida, da sam krenula za njim pravo ka tom glupom panelu...

Telefon mi zazvoni i istrgne me iz panične spirale. To je Itan Tanaka, moj asistent i najbolji prijatelj (jedini prijatelj, ako ćemo iskreno).

Itan Tanaka, 15:03

- [slika]
- OVO NISI TI.
- GDE SI.
- DŽES.
- DŽESIKA.

Spuštam crnu kapu u nadi da ću proći neopaženo i laktam se ka hali u kojoj je već počeo panel o *Zvezdanim poljima*. Onaj na kom bi trebalo da učestvujem. Svetla su pogašena i publika je tiha – drastična promena u odnosu na gromoglasnu buku stotina, ako ne i hiljada ljudi u predvorju hotela Meriot. Uši mi zvone od tišine; ne čujem ni sopstvene misli.

Oči mi se polako privikavaju dok gledam preko mora ne-strpljivih obožavalaca, koža mi se ježi od panike.

„Ja sam Džes... Džesika Stoun“, kaže devojkica na bini, ali to nisam ja.

Ovo se ne dešava.

Ovo je nemoguće.

Buljim u devojkicu koja sedi između Dareteta i Kalvina. Tamo, u *mojoj* stolici. Iza pločice s *mojim* imenom. Nalazi se tačno tamo gde bi ja trebalo da budem. Gde *treba* da budem. Ali umesto toga sam u publici, nema i nevidljiva, a sva svetla su uperena u nju.

I na moj rastući užas, izgleda da niko ne kapira da to nisam ja.

Dobro, možda za mrvicu.

Oh, tako mi *zvezdanog plamena*, mrtva sam.

Mrtva-mrtva.

Ono kao, pretvaram-se-da-sam-poznata-glumica-i-biću-provaljena mrtva.

Zurim u masu u najvećoj prostoriji na celoj konvenciji. Sigurno me posmatra tri hiljade pari očiju. Sva mesta su popunjena. Znam to po neprestanom žamoru – kada posetite dovoljno panela, prosto znate. *Znate* da u vas bulji šest hiljada očiju, kao da ste nekakvo božanstvo slave i fandoma. Publika se meškolji u stolicama, miris konvencije je toliko jak i specifičan, podseća me na sobu trinaestogodišnjaka.

To bar znam – trinaesta godina je bila gadna za mog brata Majla. Taj miris nikad ne zaboravite.

Kao što ne zaboravite ni pogled na ovu binu iz publike. Dugačka je petnaest metara, na njoj beli sto sa stolnjakom na kom je logo EkselsiKona. Na njemu su tri mikrofona za pet osoba na panelu i cedulje s imenima zvezda na svakoj stolici. (Mada, kako je uopšte moguće da neko ne zna ko su?)

Niko ne primećuje da ja nisam devojka čije se ime nalazi na kartici ispred mene. Ne shvataju da ja nisam Džesika Stoun. Bar ne još. Jer dok se glumci *Zvezdanih polja* – istih onih *Zvezdanih polja* koje sam ovog leta četrnaest puta gledala u bioskopu (štaviše, imam počasnu značku) – redom predstavljaju, niko od njih to ne spominje.

Ne primećuju.

Mislim, s vremena na vreme čujem „Znaš na koga ličiš?“ od stranaca koji imaju potrebu da mi kažu da izgledam kao Džesika Stoun. A otkako su *Zvezdana polja* izašla, zaustavljali su me u Starbaksu češće nego što bih volela. Što je, kad malo bolje razmislim, verovatno jedan od glavnih razloga što sam

prošlog vikenda ofarbala kosu i praktično umazala celo kupatilo drečavoroze bojom. Ali kosa mi se ne vidi ispod crne kape s natpisom SVEMIRSKA KRALJICA – iste one koju je Džesika Stoun imala u toaletu kad sam je srela – a i pod ovim jakim svetlom reflektora verovatno ličim na Džesiku Stoun još više nego inače.

Oh, *zvezdanog mi plamena*, oni stvarno misle da sam ja Džesika Stoun.

Kul, kul, kulkulkul. Samo teraj, Imodžen Ejda Lavlejs, dramska sekcija ti je bila omiljeni predmet u srednjoj školi. Improvizuj.

Darijen Friman – omojbože, *onaj* Darijen Friman, princ Federacije Karmindor, ljubav mog Tamblr života – nagingje se ka zajedničkom mikrofону (MI. DELIMO. MIKROFON.) i predstavlja se: „Ja sam Darijen Friman.“

O moj Bože on je Darijen Friman.

... Znam da jeste.

ALI IPAK.

Kul, kul. Budi kul.

Mislila sam da će danas biti običan dan. Samo još jedan četvrtak na EkselsiKonu tokom kog ću pomagati mamama na štandu dok balavim na najbolje kostime. Znete već, uobičajeno za konvencije.

Mislim da je sve krenulo naopako kad sam odlučila da odem u skriveni toalet, onaj na drugom spratu hotela u kom se izlaže, Meriota, zaista veličanstvenoj zgradi usred centra Atlante. Redovi prodavaca se prostiru u četiri hotela koja čine konvencijski centar, a svi su povezani trotoarima ili visećim mostovima. Moje mame su pukim slučajem dobile štand u najvećoj izložbenoj hali u glavnom hotelu (kao što bi i trebalo, dovoljno dugo dolaze). Zato znam za zabranjeni toalet.

Tehnički, rezervisan je za specijalne goste, ali nema nikakvog znaka, tako da se to ne računa zaista kao kršenje pravila. U svakom slučaju, završila sam šta sam imala i izašla iz kabine da operem ruke, pevušeći glavnu numeru *Zvezdanih polja* kojom me je Majlo zarazio, kad sam je spazila:

Princezu Amaru.

Mislim, Džesiku Stoun.

Samo je stajala tu, i na sekund sam pomislila da su joj oči malo crvene, kao da je plakala. Što je bilo čudno, jer mi nikad nije palo na pamet da Džesika Stoun plače zbog bilo čega. Njen život je savršen.

Kad me je primetila, skrenula je pogled i počela da pretura po torbi tražeći karmin koji joj je bio zaštitni znak. Verovatno sam se sažalila na nju – ne znam – pa sam skinula jedan bedž sa vrpce na kojoj je visila identifikacija i pružila joj ga.

„Zdravo. Izvini što ti smetam, ali stvarno sam tvoja velika obožavateljka“, rekla sam, što je bilo sto dvadeset posto istina. „I samo sam želela da ti kažem da baš volim kako si odigrala princezu Amaru. Stvarno si, znaš, pogodila žicu. Tako da... hvala ti.“

Stavila sam joj bedž u šaku: #SpasiteAmaru.

To je iz inicijative koju sam pokrenula, da vrate princezu Amaru u nastavku *Zvezdanih polja*.

Pogledala je nadole i prosto se... *ozbiljno naljutila*. „Spasite Amaru? Gurnula mi je bedž nazad u ruku. „Ona nikoga ne može da spase... posebno ne sebe. Bolje za nju što je mrtva.“

A onda se okrenula i ušla u kabinu.

Iskreno, bila sam previše zatečena da bih progovorila. Samo sam zakačila bedž nazad na vrpcu, pogledala se u ogledalo i izašla.

Nisam znala šta da mislim. Možda sam mislila da će uzeti bež. Ubaciti ga kroz prorez svoje Prada torbe i otići, godina-ma ne pomislivši na to.

Ipak, trudila sam se da se ponašam kao da njena reakcija nije bila gruba, ili zlobna, ili kao da nisam i sama počela da osećam ljutnju.

Tek što sam povukla kapu, osetila sam dodir na ramenu. „Džes?“, rekla je volonterka gledajući u mene. „Uskoro počinjemo.“

„Ne, ja nisam...“, pokazala sam ka toaletu baš kad sam začula brbljanje iz volonterkine slušalice. U panici je uradila nešto što volonterke *apsolutno* ne bi trebalo da rade.

Zgrabila me je za ručni zglob i povukla me niz hodnik...
I eto me tu.

Na panelu o *Zvezdanim poljima* pred tri hiljade ljudi u rasprodatoj sali. Na pogrešnom mestu kao Jugio karta u Pokemon špilju. Kao Noks na dvoru Federacije.

Kao princeza Amara na brodu *Prospero*.

I u stvarno, stvarno, *stvarno* velikoj nevolji.

Kroz jedna od bočnih vrata klizne devojka u antilop jakni, sa crnom kapom sa natpisom SVEMIRSKA KRALJICA. Istom kao mojom. Osećaj je otprilike kao da se ogledate u nekom od onih iskrivljenih ogledala. Znaete da ste to vi, ali malo ste izobličeni. Mislim, ne u onom blesavom supervisok ili superširok fazonu – prosto je nešto drugačije, a niste sigurni šta, i samo vi možete da primetite. Ona i ja imamo iste krupne oči i srololiko lice, iste smo građe, i znam da ona vidi isto: devojku koja malo previše liči na nju, kao da je iščupana iz nekog nemogućeg univerzuma.

A sad su, u ovom trenutku u ovom univerzumu, *mene* porbrkali s *njom*.

Setim se šta je Džesika Stoun rekla u toaletu. Režanja s njenih usana.

Spasite Amaru? Ona nikoga ne može da spase. U njenom glasu nije bilo ljubavi prema junakinji koju je glumila, niti prema fanovima koji su je voleli. *Bolje za nju što je mrtva.*

„Džes?“, kaže moderator, i Džesika Stoun i ja skrećemo pogled ka Feliksu Floresu, čuvenom ljubitelju hrane s neta i osnivaču podkasta SF ZALOGAJI. Gleda u mene. *Samo u mene.* Mislim da niko ne primećuje pravu Džes u masi. „Hoćeš li ti da odgovoriš na ovo pitanje? Za sve vas koji još niste pogledali *Zvezdana polja*, sledi spojler! Kako si se osećala kad je princeza Amara, lik koji tumačiš, umrla?“

Trepnem i pogled mi odleti ka obožavaocu koji je postavio pitanje. Visok je i krakat, ali ne mogu dobro da ga vidim, zaslepljena svetlima na bini.

Darijen okleva pored mene, gleda u moderatora, pa u mene, pa opet u moderatora. Naginje se ka mikrofonu, ali u tom trenutku to učinim i ja.

Ne znam zašto. Ne bi trebalo.

Možda zato što je Džesika Stoun u publici, a ja sam ovde...
... nešto se prosto pomeri.

Bolje za nju što je mrtva. Njen glas mi odzvanja u glavi i ne mogu to da podnesem. Vrpca oteža pod teretom petnaest #SpasiteAmaru bedževa i pomislim na onih pedeset hiljada potpisa na peticiji koja traži da je vrate iz mrtvih.

Podkaster – i svi ostali – požuruju me da odgovorim na pitanje. *Tačno* znam kako će se Džesika Stoun osećati.

Mrzim to.

Udahnem, pokušavajući da se prisetim tonaliteta i oštrog ritma njenog mekog južnjačkog akcenta. „Bila sam neutešna.“

U masi, lice Džesike Stoun se zgrči.

Feliks se zacereka. „To smo...“

Prekinem ga. Nisam završila. „Uopšte nije trebalo da umre. Trebalo je da živi. Zaslužila je da živi.“

Obožavatelj koji je postavio pitanje zuri u mene otvorenih usta, kao da je to najnenormalniji mogući odgovor na to pitanje. Nije tajna da Džesika Stoun mrzi *Zvezdana polja*. Da ne može da dočeka da se izvuče iz franšize. Kao Robert Patinson onomad sa *Sumrakom*, Džesika koristi svaku priliku da degradira *Zvezdana polja*.

Ali ne sad.

Ne ovde.

Usmerim pogled ka Džesiki koja me netremice gleda dok joj mržnja izbija iz kostiju. Odlično. Jer je za princezu Amaru bolje da je *živa*.

I postaraću se da to svima bude jasno.